

Jaar: 2005

Label: [Free Electric Sound](#)

Tracklist:

- The God Interface (4:04)
- Torn Between Dimensions (5:57)
- A Gap In The Stream Of Mind Part One (4:11)
- Grasping At Nothing (5:22)
- Coming Home (5:30)
- The Event Horizon (5:18)
- A Gap in the Stream of Mind Part Two (7:45)
- Run (3:04)
- A Gap In The Stream Of Mind Part Three (1:37)
- At War With Self (7:17)

Band:

Michael Manring:
fretloze basgitaar, E-bow
Glenn Snelwar:
electrische en akoestische gitaren, mandoline, E-bow, toetsen
Mark Zonder: drums, percussie

Info:

www.glennsnelwar.com

Discografie:

[Torn Between Dimensions \(2005\)](#)

At War With Self - Torn Between Dimensions

Is het een overdenking of de naam van een band? Zeg het maar! Dit Amerikaanse trio dat luistert naar het merkwaardige *At War With Self*, wordt geleid door multi-instrumentalist Glenn Snelwar. De man is vooral bekend door zijn werk voor het eerste (titelloze) *Gordian Knot* album. Op dit debuut vecht de band zich door verschillende genres. Progressief, metal, klassieke structuren, bluegrass en jazz, allemaal door een smalle trechter komt het terecht in de fles met gitaar gedomineerde prog. Het subtiele kietelt het oor regelmatig, maar het wil niet zeggen dat de heren te benauwd zijn om stevig uit de hoek te komen. Daarom zal dit werkje zowel rock- als prog liefhebbers aanspreken.

Snelwar beschrijft dit zelf als een (instrumentaal) concept album, niet in de strikte zin van het woord, maar op zichzelf staande songs die ook in een grotere context geplaatst kunnen worden. Wat me opvalt is dat er heel gemakkelijk zanglijnen in deze muziek geplaatst hadden kunnen worden. Jammer dat er gekozen is voor alleen maar instrumentaal.

Je hebt rechttoe rechtaan drummers en degenen die meer detail aan het licht brengen. Mark Zonder, ex-lid van *Fates Warning*, is er één van de laatste categorie. Hij heeft de vaardigheid om afwisselend te drummen en je zou dus kunnen concluderen dat hij regelmatig het gevecht aangaat met zichzelf. Als referentie noem ik het titelstuk, waarin Zonder zijn drums laat galopperen (met een beetje fantasie zou je wilde paarden aan je voorbij kunnen zien trekken). Maar ook zonder blikken of blozen haalt hij het zwaardere werk uit de kast als de gitaar heavier uit de hoek komt. *Grasping At Nothing* doet heel even aan *Camel* denken... Het paard komt weer in galop en de luisteraar wordt meegevoerd door akoestisch gitaarspel. Vermengd met piano krijgt het bijna een jazzy sfeertje. Dan dringt de elektrische gitaar zich op en wordt het geheel veel zwaarder neergezet. Het stuk meet zich dan minder welluidende vormen aan, die dan weer reikhalzend uit laten kijken naar een melodieuze stuk (en gelukkig komt het moment dat het paard transformeert in een kameel). *Coming Home* is uit ander hout gesneden. De basgitaar van Manring trekt hier flink van leer. We hebben het hier over een sessiebassist, die lekker zijn eigen plan trekt. Stilistisch een lust voor het oor. Verder bevat het veel akoestische hoogstandjes (mandoline) die dit nummer tot een zeer welkom thuiskomen maken. Zonder twijfel één van mijn favorieten samen met *A Gap In The Stream Of Mind Part One*. Ook weer wat lichte *Camel* trekjes trouwens. *A Gap In The Stream Of Mind Part Two* voegt wat mystiek toe en dat is niet verkeerd. Dit is het langste nummer en verveelt geen seconde, wat vooral komt door de heftige gitaren. Je hoort overigens niet dat hier een trio aan het werk is. Maar de eerlijkheid gebied me te zeggen dat de band daar natuurlijk niet uniek in is. De laatste song die ik onder de aandacht wil brengen is het interessante *The Event Horizon*. Deze track klinkt een beetje oriëntaals en is rijk aan allerlei drumgeluiden. Een nummer dat steeds boeiender wordt naarmate je het vaker hoort en zich duidelijk onderscheidt van de rest van het materiaal.

Dan de 'looks' van de cd. Het oog wil immers ook wat. Het schijfje wordt omgeven door een digipack en is voorzien van Travis Smith's artwork. Een beetje macaber wellicht; een hoofd dat alle kanten wordt uitgetrokken hetgeen iets van een 'zelfconflict' uitbeeldt.

Dit is niet een zodanige essentiële release als *Fates Warning's "FWX"*, maar mocht je muziek ambiëren die voortdurend grenzen opzoekt en niet uitmondt in een eindeloos 'moet jij eens horen hoe goed we kunnen spelen', dan ben je bij *At War With Self* aan het goede adres. Een waarschuwing is wel op zijn plaats, want het is niet per definitie de meest gemakkelijke muziek waaraan je wordt blootgesteld. Met andere woorden: het vereist absoluut een bepaald doorzettingsvermogen. Als je er de nodige tijd insteekt zal "Torn Between Dimensions" dan ook gaan leven en zal je tot de conclusie komen dat de ontdekkingsreis amper is begonnen.

Ton Veldhuis

[← terug naar cd recensies](#)

progwereld.org